

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 731

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 5 august 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 116 din 27 februarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. d) și ale art. 50 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	2–5
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
614. — Hotărâre pentru stabilirea mecanismului național de luare a deciziei de reintroducere a controalelor la frontierele interne, precum și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.152/2014 privind organizarea, funcționarea și compunerea Centrului Național de Conducere a Acțiunilor de Ordine Publică	6–9
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
404. — Decizie privind eliberarea domnului Dan-Ștefan Chiru din funcția de secretar de stat la Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor	9
405. — Decizie pentru numirea domnului Raul Pop în funcția de secretar de stat la Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor	10
406. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Marius-Silvian Dan a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză	10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 222 din 16 iunie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 116

din 27 februarie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. d) și ale art. 50 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. d) și ale art. 50 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Lăcrămioara Mereuță în Dosarul nr. 511/45/2020 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 484D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată că impunerea condițiilor prevăzute de textele de lege criticate are în vedere importanța juridică a funcției de executor judecătoresc, iar în cazul condamnării în primă instanță a executorului judecătoresc, termenul de încetare a suspendării din funcție este clar stabilit de lege, care prevede că măsura suspendării durează până la soluționarea procesului penal. De asemenea, precizează că dreptul de a exercita funcția de executor judecătoresc nu este un drept fundamental și, prin urmare, critica de neconstituționalitate formulată în raport cu dispozițiile art. 53 din Constituție are caracter inadmisibil.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Sentința nr. 22 din 2 februarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 511/45/2020, **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. d) și ale art. 50 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**. Excepția a fost ridicată de Lăcrămioara Mereuță într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare/suspendare a executării unui ordin emis de ministrul justiției privind suspendarea din exercițiul funcției de executor judecătoresc.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate referitoare la suspendarea din funcție a executorului

judecătoresc în cazul în care s-a dispus, în primă instanță, condamnarea acestuia nu îndeplinesc criteriile previzibilității, predictibilității, înțelesului clar și neechivoc, care trebuie să caracterizeze normele juridice, și încalcă dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la apărare, prezumția de nevinovăție, dreptul la muncă și protecție socială, dreptul la asigurarea unui nivel de trai și regulile privind înfăptuirea justiției. Se arată că art. 50 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 nu este previzibil în ceea ce privește termenul de încetare a suspendării din exercițiul funcției de executor judecătoresc ca urmare a condamnării în primă instanță. Se încalcă dreptul de acces la justiție și se favorizează apariția arbitrarului ca temei legal. În același timp, instituirea, prin dispozițiile art. 50 alin. (1) din Legea nr. 188/2000, a puterii excesive a ministrului justiției de a dispune asupra unei persoane cu privire la exercițiul funcției de executor judecătoresc este neconstituțională, cât timp restrânge drepturile conferite prin Constituție persoanei în cauză, deși o astfel de situație particulară — condamnarea în primă instanță într-o cauză penală — nu este prevăzută ca excepție în cuprinsul dispozițiilor art. 53 din Constituție.

6. Autoarea excepției susține și încălcarea dreptului la propria imagine și arată că sintagma „se bucură de o bună reputație”, cuprinsă în art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000 este echivocă. De vreme ce nu este clar și concis definită în lege, această sintagmă reprezintă un element arbitrar, lăsat strict la aprecierea și interpretarea ministrului justiției sau a Colegiului director al Camerei executorilor judecătorești.

7. În susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la calitatea legii (Hotărârile din 26 aprilie 1979, 20 mai 1999, 4 mai 2000 și 25 aprilie 2006, pronunțate în cauzele *Sunday Times împotriva Regatului Unit*, *Rekvényi împotriva Ungariei*, *Rotaru împotriva României* și, respectiv, *Dammann împotriva Elveției*), precum și din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene privind obligația de motivare a actelor administrative (spre exemplu, Hotărârea din 2 aprilie 1998, pronunțată în cauza C-367/1995).

8. **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este menționat în dispozitivul actului de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 15 lit. d) și ale art. 50 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011. Curtea observă că dispozițiile art. 50 alin. (1) au fost modificate prin art. 44 pct. 3 din titlul II al Legii nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. De asemenea, din examinarea criticilor de neconstituționalitate, Curtea observă că, în realitate, acestea vizează art. 15 lit. d) și art. 50 alin. (1) din Legea nr. 188/2000, astfel încât aceste dispoziții de lege vor fi reținute ca obiect al excepției. Prevederile legale criticate au următorul cuprins:

– Art. 15 lit. d): *„Executor judecătoresc poate fi persoana care îndeplinește următoarele condiții: (...)*

d) nu are antecedente penale și se bucură de o bună reputație;”;

– Art. 50 alin. (1): *„În cazul în care împotriva executorului judecătoresc s-a luat măsura arestării preventive ori a arestului la domiciliu sau în cazul în care s-a dispus în primă instanță condamnarea ori amânarea aplicării pedepsei, ministrul justiției, din oficiu sau la propunerea Consiliului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, va lua măsura suspendării din funcție a acestuia până la soluționarea procesului penal, potrivit legii.”*

13. În opinia autoarei excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 privind universalitatea, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1)-(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) și (12) privind prezumția de nevinovăție și legalitatea pedepsei, art. 30 alin. (6) privind limitele libertății de exprimare, art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă, art. 47 privind nivelul de trai, art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 alin. (1) și (2) privind înfăptuirea justiției. De asemenea, este invocată încălcarea dispozițiilor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000, care instituie condiția lipsei antecedentelor penale și a deținerii unei bune reputații pentru persoana care exercită funcția de executor judecătoresc, au mai fost supuse controlului de constituționalitate, iar prin Decizia 72 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 12 aprilie 2013, Curtea

Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

15. Cu acel prilej, Curtea a constatat că impunerea de către legiuitor a condiției prevăzute de art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000 este pe deplin justificată de importanța socială a activității juridice desfășurate de către executorii judecătorești, care sunt investiți să îndeplinească un serviciu de interes public, conform prevederilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/2000. Astfel, executorii judecătorești nu fac parte din autoritatea judecătorească, dar activitatea lor, potrivit prevederilor art. 4 din Legea nr. 188/2000, se află sub coordonarea și controlul Ministerului Justiției. De asemenea, această activitate constituie una dintre etapele procesului civil, care parcurge două faze: judecata și executarea silită, cea din urmă intervenind în cazul hotărârilor susceptibile de a fi puse în executare cu ajutorul forței de constrângere a statului sau a altor titluri executorii, în măsura în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația (a se vedea Decizia nr. 674 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 13 august 2012, și Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009). În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că dreptul la un tribunal ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o decizie judiciară definitivă și obligatorie să rămână inoperantă, în detrimentul unei părți, și că, într-adevăr, nu ar fi de înțeles ca art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale să descrie în detaliu garanțiile procedurii — echitate, publicitate și celeritate — acordate părților și să nu apere punerea în aplicare a deciziilor judiciare. Executarea unei sentințe sau a unei hotărâri, indiferent cărei jurisdicții ar aparține, trebuie deci considerată ca făcând parte integrantă din proces, în sensul art. 6 (a se vedea Hotărârea din 19 martie 1997, pronunțată în Cauza *Hornsby împotriva Greciei*, paragraful 40).

16. În aceste condiții, dispozițiile art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000 au fost reglementate în vederea asigurării nu numai a unei înalte pregătiri profesionale, ci și a unei foarte bune reputații morale a persoanelor ce dețin funcția de executor judecătoresc, reputație menită să asigure încrederea justițiabililor în actele îndeplinite de aceștia.

17. Distinct de aceste considerente, care își păstrează în mod corespunzător aplicabilitatea în prezenta cauză, Curtea reține că dispozițiile art. 15 lit. d) din Legea nr. 188/2000, analizate în întregul context normativ privind profesia de executor judecătoresc, îndeplinesc exigențele de calitate a normelor juridice care decurg din dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, fiind norme clare, edictate în scopul creării cadrului legal adecvat îndeplinirii unui serviciu de interes public, care stabilesc cât se poate de precis conduita executorului judecătoresc. În acest sens, relevante sunt și normele cuprinse în Codul deontologic al executorului judecătoresc, prevăzut în anexa nr. 2 la Statutul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești și al profesiei de executor judecătoresc, aprobat prin Hotărârea Congresului Extraordinar al Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești nr. 19/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 26 octombrie 2010, cu modificările și completările ulterioare.

18. În continuare, referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (1) din Legea nr. 188/2000, Curtea observă că soluția legislativă referitoare la suspendarea din

funcție a executorului judecătoresc până la soluționarea procesului penal, în situațiile vizate de ipoteza normei juridice, a mai format obiect al controlului de constituționalitate exercitat în raport cu art. 23 alin. (11) din Constituție privind prezumția de nevinovăție, iar Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 266 din 12 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 6 iulie 2005).

19. Curtea a observat că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că prezumția de nevinovăție (prevăzută de art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale) este încălcată „dacă, fără stabilirea legală prealabilă a culpabilității unui învinuit și, îndeosebi, fără ca acesta din urmă să aibă ocazia să-și exercite drepturile de apărare, o decizie judiciară care îl privește reflectă sentimentul că este vinovat” (Hotărârea din 25 martie 1983, pronunțată în Cauza *Minelli împotriva Elveției*, paragraful 37) sau dacă afirmațiile făcute de unii oficiali publici despre investigații penale în curs încurajează publicul să creadă în vinovăția suspectului și judecă valoarea faptelor anterior unei decizii pronunțate de autoritatea judecătorească competentă (Hotărârea din 10 februarie 1995, pronunțată în Cauza *Allenet de Ribemont împotriva Franței*, paragraful 35).

20. Curtea a constatat că luarea măsurii suspendării din funcția de executor judecătoresc de către ministrul justiției, din oficiu sau la propunerea Consiliului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, nu este de natură să prejudice fondul cauzei penale și nici nu reprezintă o anticipare a unei pedepse, această măsură dispunându-se ca urmare a trimerii în judecată penală a executorului judecătoresc, iar nu ca urmare a înlăturării prezumției de nevinovăție. De altfel, prin luarea măsurii suspendării din funcție ca urmare a trimerii în judecată penală nu i se impută inculpatului săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, iar prezumția de nevinovăție operează până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare.

21. De asemenea, Curtea a reținut că executorii judecătorești îndeplinesc un serviciu de interes public, iar actele acestora sunt de autoritate publică. Prin urmare, luarea măsurii suspendării din funcție a executorului judecătoresc în cazul în care acesta a fost reținut, arestat preventiv sau trimis în judecată penală, respectiv în cazul în care s-a dispus în primă instanță condamnarea, este justificată de necesitatea preîntâmpinării prejudicierii imaginii și prestigiului acestei profesii, a evitării unor perturbări în derularea în condiții corespunzătoare a activității executorilor judecătorești, precum și de interesul apărării încrederii cetățenilor în activitatea acestora. De altfel, Curtea a observat că dispozițiile art. 15 lit. d) teza a doua din Legea nr. 188/2000 prevăd că poate fi executor judecătoresc persoana care „se bucură de o bună reputație”, iar exercitarea în continuare a funcției de executor judecătoresc în condițiile trimerii în judecată penală este de natură să impiezeze asupra reputației persoanei respective.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în jurisprudența anterioară a instanței de contencios constituțional își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Distinct, referitor la critica de neconstituționalitate formulată în raport cu dispozițiile art. 41 alin. (1) din Constituție privind dreptul la muncă, instanța de contencios constituțional

reține că stabilirea unor condiții referitoare la exercitarea profesiei de executor judecătoresc se circumscrie opțiunii legiuitorului în reglementarea acestei profesii, fără a avea semnificația încălcării dispozițiilor constituționale care consacră dreptul fundamental la muncă. Astfel cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa (spre exemplu, Decizia nr. 321 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1144 din 3 decembrie 2004), libertatea alegerii profesiei și a locului de muncă nu este incompatibilă cu stabilirea condițiilor în care poate fi exercitată o profesie, pentru ca aceasta să corespundă naturii și finalității sale. Or, astfel cum s-a evidențiat anterior, profesia de executor judecătoresc implică îndeplinirea unui serviciu public și poate fi exercitată de un corp profesional selectat, cei care doresc să practice această profesie fiind datori să respecte legea și să accepte regulile impuse de aceasta.

24. Referitor la invocarea dispozițiilor constituționale și convenționale privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, Curtea observă că măsura suspendării din funcție a executorului judecătoresc în cazul condamnării acestuia în primă instanță are caracterul unei sancțiuni administrative și nu reprezintă o pedeapsă, în sensul dispozițiilor art. 23 alin. (12) din Constituție, care vizează sancțiunile în materie penală. Măsura suspendării se dispune până la soluționarea procesului penal, prin ordin al ministrului justiției, act administrativ care poate fi supus controlului judecătoresc, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004. Astfel, persoanei interesate nu îi este îngădită posibilitatea de a sesiza instanța judecătorească și de a beneficia de toate garanțiile care condiționează un proces echitabil.

25. În consecință, Curtea constată că dispozițiile art. 21 alin. (1)–(3), ale art. 52 alin. (1) și ale art. 124 din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate prin prisma art. 11 și art. 20 din Legea fundamentală nu sunt încălcate.

26. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate referitoare la art. 30 alin. (6) din Constituție privind dreptul la propria imagine, Curtea constată că acestea nu pot fi primite. În jurisprudența sa, având în vedere dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora România este stat de drept în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenești, libera dezvoltare a personalității umane reprezintă valori supreme și sunt garantate, Curtea Constituțională a statuat că, deși alin. (6) al art. 30 din Constituție are în vedere limitele exercitării libertății de exprimare — aceasta neputând să prejudicieze, printre alte valori supreme ale statului de drept, dreptul persoanei la propria sa imagine —, textul constituțional menționat are, coroborat cu alte prevederi din Legea fundamentală, nu numai efectul de a consacra acest drept în domeniul libertății de exprimare pe calea mijloacelor de comunicare în public [art. 30 alin. (1) din Constituție], ci și efectul consacării unui drept constituțional cu o identitate de sine stătătoare și deci cu aplicabilitate într-un domeniu mai extins. Această concluzie corespunde pe deplin consacării, pe calea actelor de drept internațional la care România a aderat, a dreptului persoanei de a beneficia de protecție împotriva atingerilor ce pot fi aduse vieții intime, familiale și private, demnității și onoarei sale. Astfel, potrivit art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, „Nimeni nu va fi obiectul unor imixțiuni arbitrare în viața sa particulară, în familia sa, în domiciliul său ori în corespondență, nici al unor atingeri ale onoarei sau reputației sale. Orice persoană are

dreptul la protecția legii împotriva unor astfel de imixțiuni sau atingeri”. În același mod sunt consacrate aceste drepturi și prin art. 17 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice (a se vedea Decizia nr. 54 din 21 martie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 310 din 5 iulie 2000).

27. Curtea a mai reținut că acest text constituțional este în deplină concordanță cu prevederile art. 10 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căroră „exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești” (a se vedea Decizia nr. 476 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 465 din 10 iulie 2012).

28. În acest context, Curtea reiterează considerente reținute în jurisprudența sa privind dreptul la viață intimă, familială și privată, în sensul că acesta nu este un drept absolut, ci, în anumite condiții, el poate fi supus anumitor limitări ori restricții sau ingerințe din partea autorităților (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 485 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 4 mai 2009).

29. Plecând de la aceste considerente, Curtea reține că dispozițiile legale privind măsura administrativă a suspendării din funcție a executorului judecătoresc în cazul condamnării acestuia în primă instanță vizează apărarea prestigiului profesiei față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite de către executorul judecătoresc.

30. În considerarea acestei finalități, Curtea subliniază că formularea unei acuzații penale și condamnarea în primă instanță a unui executor judecătoresc îl plasează temporar în

afara cadrului legal de exercitare a funcției ce are prerogative de putere publică, astfel încât suspendarea din funcție până la soluționarea procesului penal apare ca justificată. Cu alte cuvinte, chiar dacă beneficiază de prezumția de nevinovăție până la pronunțarea unei hotărâri definitive de condamnare, acesta pierde temporar legitimitatea de a reprezenta interesele generale pe care legea îl obligă să le protejeze și nu i se mai poate încredința de către stat îndeplinirea unui serviciu de interes public, întrucât există îndoieli rezonabile cu privire la buna sa credință și loialitatea în exercitarea atribuțiilor ce îi revin.

31. În consecință, Curtea constată că prevederile de lege criticate, instituind, în esență, un cadru legal pentru salvagardarea intereselor și drepturilor cetățenești, nu conțin, în sine, norme care să afecteze dispozițiile constituționale privind dreptul la propria imagine.

32. Cât privește invocarea dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu este incidentă ipoteza prevăzută de norma constituțională antereferită.

33. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Constituție, referitoare la universalitatea drepturilor și a obligațiilor, Curtea reține că acestea conferă fiecărei persoane posibilitatea de a beneficia de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și de a-și asuma obligațiile prevăzute de acestea. Textul constituțional menționat instituie un principiu de largă aplicabilitate și, ca urmare a formulării sale generice, nu poate fi invocat în sine pentru evidențierea unor eventuale vicii de neconstituționalitate (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 33 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 449 din 28 mai 2020, paragraful 19).

34. În final, Curtea constată că, prin conținutul lor, prevederile legale criticate nu conțin norme contrare dispozițiilor art. 47 alin. (1) din Legea fundamentală care consacră dreptul la un nivel de trai decent.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Lăcrămioara Mereuță în Dosarul nr. 511/45/2020 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 15 lit. d) și ale art. 50 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 februarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru stabilirea mecanismului național de luare a deciziei de reintroducere a controalelor la frontierele interne, precum și pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.152/2014 privind organizarea, funcționarea și compunerea Centrului Național de Conducere a Acțiunilor de Ordine Publică

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 91 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, aprobată cu modificări prin Legea nr. 243/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta hotărâre stabilește mecanismul național de luare a deciziei de reintroducere a controalelor la frontierele interne, în condițiile prevăzute de titlul III cap. II din Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen), cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare *Regulamentul*.

Art. 2. — (1) Reintroducerea temporară a controalelor la frontierele interne sau, după caz, prelungirea acestora se stabilește prin hotărârea Guvernului prevăzută la art. 91 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, aprobată cu modificări prin Legea nr. 243/2002, cu modificările și completările ulterioare, la propunerea autorităților naționale cu competențe în domeniul apărării, ordinii publice, securității naționale sau sănătății publice, denumite în continuare *autorități naționale competente*, numai atunci când o astfel de măsură este strict necesară și proporțională pentru a răspunde unei amenințări grave la adresa ordinii publice sau a securității interne.

(2) Controalele la frontierele interne se reintroduc temporar sau, după caz, se prelungesc pentru perioadele prevăzute de art. 25a alin. (3), (5) sau (6), art. 28 alin. (2) sau art. 29 alin. (1) din Regulament.

Art. 3. — (1) Evaluarea necesității și a proporționalității reintroducerii controalelor la frontierele interne, respectiv a prelungirii acestora, ținând seama de criteriile menționate la art. 26 alin. (1) sau, după caz, de prevederile art. 26 alin. (2) din Regulament, se realizează de către:

a) Centrul Național de Conducere a Acțiunilor de Ordine Publică din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, denumit în continuare *CNCAOP*, pentru amenințările prevăzute la art. 25 alin. (1) lit. a), c) și d) din Regulament;

b) Departamentul pentru Situații de Urgență, denumit în continuare *DSU*, pentru situațiile prevăzute la art. 25 alin. (1) lit. b) din Regulament.

(2) CNCAOP, pe baza evaluării prevăzute la alin. (1) lit. a), sau Comitetul Național pentru Situații de Urgență, denumit în continuare *CNSU*, pe baza evaluării prevăzute la alin. (1) lit. b), emite decizia, respectiv adoptă hotărârea cu privire la propunerile autorităților naționale competente de reintroducere temporară sau de prelungire a controalelor la frontierele interne.

(3) Decizia sau hotărârea prevăzută la alin. (2) include criteriile prevăzute la art. 26 din Regulament și informațiile prevăzute la art. 27 din Regulament, indicând dacă este oportună transmiterea notificării în comun cu alt stat membru al

Uniunii Europene și, dacă este cazul, informațiile ce trebuie clasificate parțial sau integral.

(4) Schimbul de date și informații între autoritățile naționale competente și CNCAOP se realizează prin secretarul de stat pentru ordine și siguranță publică din Ministerul Afacerilor Interne, cu sprijinul Direcției generale management operațional din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, denumită în continuare *DGMO*.

(5) În vederea reintroducerii temporare sau a prelungirii controalelor la frontierele interne pe baza criteriilor prevăzute de Regulament și a mecanismului prevăzut la cap. II din prezenta hotărâre, DGMO sau, după caz, DSU elaborează proiectul hotărârii Guvernului prevăzute la art. 91 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 243/2002, cu modificările și completările ulterioare.

(6) DGMO sau, după caz, DSU asigură informarea Guvernului României și a Consiliului Suprem de Apărare a Țării cu privire la evoluția amenințărilor grave care stau la baza propunerii de reintroducere temporară sau de prelungire a controalelor la frontierele interne.

Art. 4. — Ministerul Afacerilor Interne, prin Direcția generală afaceri europene, Schengen și relații internaționale, denumită în continuare *DGAESRI*, în baza informațiilor puse la dispoziție de DGMO sau DSU, notifică statele membre ale Uniunii Europene, Consiliul Uniunii Europene, Comisia Europeană și Parlamentul European cu privire la reintroducerea temporară a controalelor la frontierele interne sau, după caz, cu privire la prelungirea acestuia, în condițiile art. 27 alin. (1) și (2), art. 28 alin. (5) și art. 29 alin. (2) din Regulament.

Art. 5. — În aplicarea art. 34 din Regulament, Ministerul Afacerilor Interne, prin Direcția informare și relații publice, informează societatea civilă cu privire la reintroducerea sau prelungirea controalelor la frontierele interne, cu indicarea datei de începere și de încheiere a măsurii.

CAPITOLUL II

Reintroducerea controalelor la frontierele interne în caz de evenimente previzibile sau imprevizibile

SECȚIUNEA 1

Reintroducerea temporară a controalelor la frontierele interne ca urmare a unor evenimente previzibile

Art. 6. — (1) În cazul evenimentelor prevăzute la art. 25 alin. (1) lit. d) din Regulament, organizate pe teritoriul național, autoritățile naționale competente care dețin sau obțin date și informații cu privire la posibilitatea apariției unor amenințări grave la adresa ordinii publice sau a securității interne transmit

la DGMO, cu cel puțin 90 de zile anterior desfășurării respectivelor evenimente, evaluarea riscurilor, potrivit art. 26 alin. (1) sau (2) din Regulament.

(2) În situația în care autoritățile naționale competente obțin date și informații cu privire la amenințări grave la adresa ordinii publice sau a securității interne ulterior termenului prevăzut la alin. (1), dar nu mai puțin de 30 de zile anterior desfășurării acestor evenimente, acestea transmit, de îndată, la DGMO evaluările riscurilor realizate la nivelul acestora.

Art. 7. — CNCAOP efectuează evaluarea prevăzută la art. 3 alin. (1) lit. a) și emite decizia prevăzută la art. 3 alin. (2) în termen de 30 de zile de la primirea datelor și informațiilor, în conformitate cu art. 6 alin. (1), sau în termen de 10 zile, în situația prevăzută la art. 6 alin. (2).

Art. 8. — În situația în care amenințarea gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne care a impus necesitatea reintroducerii controalelor la frontierele interne persistă, cu cel puțin 15 zile înainte de expirarea perioadei de reintroducere a acesteia, la propunerea autorităților naționale competente, CNCAOP evaluează necesitatea și proporționalitatea măsurii de prelungire a controalelor la frontierele interne și emite decizia prevăzută la art. 3 alin. (2).

Art. 9. — În situația în care din evaluarea de risc efectuată la nivelul autorităților naționale competente cu privire la evenimentele prevăzute la art. 25 alin. (1) din Regulament rezultă amenințări la adresa securității interne determinate de situații de urgență de sănătate publică, acestea transmit datele și informațiile la DSU în vederea evaluării, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 3 alin. (2), art. 7 și 8 din prezenta hotărâre.

SECȚIUNEA a 2-a

Reintroducerea controalelor la frontierele interne ca urmare a unor evenimente imprevizibile

Art. 10. — (1) În situația unor amenințări grave la adresa ordinii publice sau a securității interne dintre cele prevăzute la art. 25 alin. (1) lit. a) și c) din Regulament, autoritățile naționale competente transmit de îndată DGMO datele și informațiile care fundamentează propunerea de reintroducere temporară a controalelor la frontierele interne, cu luarea în considerare a prevederilor art. 26 alin. (1) din Regulament.

(2) În cel mai scurt timp, dar nu mai târziu de 48 de ore de la primirea datelor și informațiilor în condițiile alin. (1), CNCAOP efectuează evaluarea prevăzută de art. 3 alin. (1) și emite decizia prevăzută la art. 3 alin. (2).

(3) În situația prevăzută la art. 25 alin. (1) lit. a) din Regulament, datele și informațiile privind amenințările și actele de terorism, care fundamentează propunerea de reintroducere temporară a controalelor la frontierele interne, sunt transmise DGMO de Serviciul Român de Informații, în calitate de autoritate națională competentă în domeniu, potrivit Legii nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, cu modificările și completările ulterioare, prin orice canal de comunicare disponibil.

(4) În perioada în care, în conformitate cu prevederile Legii nr. 535/2004, cu modificările și completările ulterioare, sunt instituite nivelurile de alertă teroristă verde — nivel scăzut sau albastru — nivel precaut, la propunerea Serviciului Român de Informații —, în calitate de autoritate națională în domeniul prevenirii și combaterii terorismului, Guvernul adoptă în regim de urgență hotărârea de reintroducere a controalelor la toate frontierele interne sau în anumite părți ale frontierelor sale interne.

(5) În situația prevăzută la alin. (4), CNCAOP emite decizia imediat și DGMO elaborează și promovează de urgență proiectul hotărârii Guvernului de reintroducere temporară a controalelor la frontierele interne, pe baza datelor și informațiilor pe care Serviciul Român de Informații le-a transmis către

DGMO. Hotărârea Guvernului intră în vigoare și se aplică imediat după adoptare, în afară de situațiile în care Serviciul Român de Informații a propus un alt moment de la care să se aplice.

(6) În situația instituirii, în conformitate cu prevederile Legii nr. 535/2004, cu modificările și completările ulterioare, a nivelului de alertă teroristă portocalie — nivel ridicat sau roșie — nivel critic, Guvernul adoptă, în regim de urgență, hotărârea de reintroducere imediată și automată a controlului la toate frontierele interne sau în anumite părți ale frontierelor sale interne, pe durata menținerii unuia din cele două niveluri de alertă teroristă menționate.

(7) În situația prevăzută la alin. (6), CNCAOP emite decizia imediat și DGMO elaborează și promovează de urgență proiectul hotărârii Guvernului de reintroducere temporară a controalelor la frontierele interne, pe baza datelor și informațiilor ce au fundamentat instituirea nivelului de alertă teroristă portocalie — nivel ridicat sau roșie — nivel critic.

(8) Ministerul Afacerilor Interne ia toate măsurile necesare pentru punerea în aplicare imediată a hotărârii Guvernului de reintroducere temporară a controalelor la frontierele interne, prevăzută la alin. (4), respectiv la alin. (6).

Art. 11. — (1) În cazul prevăzut la art. 25 alin. (1) lit. b) din Regulament, autoritățile naționale competente transmit DSU, de îndată, datele și informațiile care fundamentează propunerea de reintroducere a controalelor la frontierele interne.

(2) În cel mai scurt timp, dar nu mai târziu de 48 de ore de la primirea datelor și informațiilor în condițiile alin. (1), CNSU adoptă hotărârea prevăzută la art. 3 alin. (2), pe baza evaluării prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b).

Art. 12. — În situația în care amenințarea gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne persistă după expirarea perioadei prevăzute la art. 25a alin. (3) prima teză din Regulament, cu 48 de ore înainte de expirarea acesteia, la propunerea autorităților naționale competente, CNCAOP sau, după caz, CNSU emite decizia, respectiv adoptă hotărârea prevăzută la art. 3 alin. (2), pe baza evaluării prevăzute la art. 3 alin. (1).

Art. 13. — În cazul în care din evaluarea prevăzută la art. 3 alin. (1) lit. b) rezultă că urgența de sănătate publică afectează mai multe state membre ale Uniunii Europene, în aplicarea art. 28 alin. (1) teza finală din Regulament, Ministerul Afacerilor Interne, prin grija DGAESRI și pe baza informațiilor și a argumentelor furnizate de DSU, transmite Comisiei Europene solicitarea de adoptare a unei decizii de punere în aplicare de autorizare a reintroducerii controalelor la frontierele interne de către statele membre ale Uniunii Europene afectate.

CAPITOLUL III

Reintroducerea controalelor la frontierele interne în situații de deficiențe grave persistente

Art. 14. — (1) În aplicarea art. 29 alin. (2) prima teză din Regulament, Ministerul Afacerilor Interne și Ministerul Afacerilor Externe propun prim-ministrului Guvernului României, prin memorandum, aplicarea sau neaplicarea recomandării Consiliului Uniunii Europene de reintroducere temporară a controlului la frontierele interne.

(2) În cazul în care se aprobă aplicarea recomandării Consiliului Uniunii Europene, Ministerul Afacerilor Interne, prin grija DGAESRI, elaborează proiectul hotărârii Guvernului prevăzute la art. 9¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 243/2002, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În cazul în care se aprobă neaplicarea recomandării Consiliului Uniunii Europene, Ministerul Afacerilor Interne, prin grija DGAESRI, informează Comisia Europeană cu privire la

decizia de a nu da curs respectivei recomandări, precum și motivele care stau la baza respectivei decizii.

(4) Pe baza solicitării oricăreia dintre autoritățile naționale competente, care indică și motivele temeinice care stau la baza acesteia, în aplicarea art. 29 alin. (2) teza a treia din Regulament, Ministerul Afacerilor Interne, cu avizul Ministerului Afacerilor Externe, transmite Comisiei Europene solicitarea de formulare a propunerii de recomandare cu privire la reintroducerea temporară a controlului la frontierele interne și de înaintare către Consiliul Uniunii Europene. În cazul în care Comisia Europeană decide să înainteze Consiliului Uniunii Europene propunerea de recomandare, dispozițiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL IV

Elaborarea raportului privind reintroducerea controalelor la frontierele interne

Art. 15. — (1) În termen de 5 zile de la încheierea perioadei de reintroducere temporară sau, după caz, de prelungire a controalelor la frontierele interne, autoritățile naționale competente care au fost angrenate în activități în cadrul mecanismului de reintroducere a controalelor la frontierele interne transmit DGMO sau, după caz, DSU, evaluări cu privire la remedierea amenințărilor grave la adresa ordinii publice sau securității interne care au determinat reintroducerea controalelor, precum și orice alte date și informații prevăzute la art. 33 alin. (3) din Regulament.

(2) Pe baza informațiilor comunicate de către autoritățile naționale competente potrivit alin. (1), DGMO sau, după caz, DSU elaborează raportul privind reintroducerea controalelor la frontierele interne, în vederea transmiterii acestuia, cu aprobarea prim-ministrului Guvernului României, către Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană, în termenul prevăzut la art. 33 alin. (1) din Regulament.

Art. 16. — Hotărârea Guvernului nr. 1.152/2014 privind organizarea, funcționarea și compunerea Centrului Național de Conducere a Acțiunilor de Ordine Publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 965 din 30 decembrie 2014, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Centrul de decizie funcționează ca organism interinstituțional din care fac parte: secretarul de stat pentru ordine și siguranță publică, secretarul de stat, șef al Departamentului pentru Situații de Urgență, secretarul general al Ministerului Afacerilor Interne, subsecretarul de stat pentru ordine publică, directorul general al Direcției generale management operațional, directorul general al Direcției generale de protecție internă, inspectorii generali ai Inspectoratului General al Poliției Române, Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, Inspectoratului General al Jandarmeriei Române, Inspectoratului General de Aviație al Ministerului Afacerilor Interne, Inspectoratului General pentru Imigrări și Inspectoratului General pentru Situații de Urgență și câte un reprezentant din partea fiecărei instituții nominalizate în anexă, la nivel de secretar de stat sau subsecretar de stat, secretar general ori adjunct al conducătorilor acestora.”

2. La articolul 9, după litera k) se introduce o nouă literă, lit. k¹), cu următorul cuprins:

„k¹) emite decizii cu privire la propunerile autorităților naționale competente de reintroducere temporară sau de prelungire a controalelor la frontierele interne, în cazul amenințărilor prevăzute la art. 25 alin. (1) lit. a), c) și d) din Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen), cu modificările și completările ulterioare.”

3. Anexa se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Marian-Cătălin Predoiu

Viceprim-ministru, ministrul apărării naționale,

Liviu-Ionuț Moșteanu

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

Ministrul afacerilor externe,

Oana-Silvia Țoiu

Ministrul economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului,

Radu-Dinel Miruță

p. Ministrul transporturilor și infrastructurii,

Ionuț-Cristian Săvoiu,

secretar de stat

Ministrul sănătății,

Alexandru-Florin Rogobete

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Violeta Mușat,

secretar de stat

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Alexandru Avram,

secretar general

Ministrul finanțelor,

Alexandru Nazare

ANEXĂ(Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.152/2014)**LISTA****cu autoritățile administrației publice și instituțiile publice care compun
Centrul Național de Conducere a Acțiunilor de Ordine Publică**

1. Ministerul Afacerilor Interne
2. Ministerul Apărării Naționale
3. Ministerul Afacerilor Externe
4. Ministerul Justiției
5. Ministerul Transporturilor și Infrastructurii
6. Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor
7. Ministerul Finanțelor
8. Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului
9. Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale
10. Ministerul Sănătății
11. Serviciul Român de Informații
12. Serviciul de Protecție și Pază
13. Serviciul de Informații Externe
14. Serviciul de Telecomunicații Speciale
15. Secretariatul General al Guvernului

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Dan-Ștefan Chiru
din funcția de secretar de stat la Ministerul Mediului, Apelor
și Pădurilor**

Având în vedere propunerea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, transmisă prin Adresa nr. 70.156/DAB din 1.08.2025, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 17/23.523 din 1.08.2025,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Dan-Ștefan Chiru se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJANContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Raul Pop în funcția de secretar
de stat la Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor**

Având în vedere Adresa Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor nr. 70.134/DAB din 17 iulie 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.530 din 17 iulie 2025,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Raul Pop se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Ștefan-Radu Oprea

București, 5 august 2025.

Nr. 405.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare,
de către domnul Marius-Silvian Dan a funcției publice vacante
din categoria înalților funcționari publici de secretar general
al Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză**

Având în vedere propunerea formulată de Comisia Națională de Strategie și Prognoză prin Adresa nr. 392 NCS din 17 iulie 2025, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/22.564/S.R.O din 18 iulie 2025, Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 29.064 din 30 iulie 2025, precum și acordul domnului Marius-Silvian Dan privind detașarea,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 12 august 2025, domnul Marius-Silvian Dan, director executiv adjunct în cadrul Direcției Județene pentru Sport și Tineret Vâlcea, exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Ștefan-Radu Oprea

București, 5 august 2025.

Nr. 406.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 222

din 16 iunie 2025

Dosar nr. 2.838/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Denisa Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Irina Alexandra Boldea	— judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Alina Nicoleta Ghica-Velescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina Elena Vladu-Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 2.838/1/2024, la care a fost anexat Dosarul nr. 2.839/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizările conexe formulate de Tribunalul Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ în dosarele nr. 891/103/2024 și nr. 819/103/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat, conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nefiind formulate puncte de vedere de către părți.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizărilor conexe în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Prin Încheierea din 28 octombrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 891/103/2024, Tribunalul Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind următoarea chestiune de drept:

Dacă art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 234/2019, permite valorificarea de către casa teritorială de pensii, ca fiind lucrată într-un loc de muncă în condiții speciale, a perioadei în care personalul silvic a fost angajat cu contract individual de muncă, în lipsa transpunerii acestei reglementări în art. 30 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, și dacă soluția este aceeași după intrarea în vigoare a Legii nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii, cu modificările ulterioare, indiferent de data depunerii cererii la casa teritorială de pensii.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 5 decembrie 2024, cu nr. 2.838/1/2024, termenul de soluționare fiind stabilit la 16 iunie 2025.

9. La aceeași dată, pe rolul instanței supreme a fost înregistrat Dosarul nr. 2.839/1/2024, având ca obiect o sesizare identică formulată de același complet de judecată de la Tribunalul Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ în Dosarul nr. 819/103/2024.

10. În baza dispozițiilor art. 2 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, s-a dispus conexarea sesizării la Dosarul nr. 2.838/1/2024.

II. Dispozițiile legale care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

11. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, *astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 234/2019* (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000):

„**Art. 20. — (1)** Personalul silvic are drepturile și obligațiile prevăzute de legislația în vigoare, precum și pe cele stabilite prin contractele individuale și/sau colective de muncă și contractele de mandat încheiate în condițiile legii.

(2) Locurile de muncă din domeniul silvicultură, care presupun desfășurarea a cel puțin uneia dintre următoarele activități: paza fondului forestier, a fondurilor cinegetice și piscicole și a ariilor naturale protejate; control silvic și cinegetic; exploatarea forestieră; construcții forestiere; lucrări specifice de teren în activitatea de fond forestier și împăduriri, reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, conform reglementărilor legale.

(3) Perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform prezentei ordonanțe de urgență reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, determină reducerea vârstei standard de pensionare cu 1 an pentru fiecare 5 ani în care și-a exercitat profesia în locurile de muncă prevăzute la alin. (2), precum și majorarea punctajelor lunare de pensie.

(4) Perioada de vechime în muncă realizată în condiții speciale de muncă se înregistrează de către angajator, iar dovada se face cu adeverințe eliberate de către angajatori sau de către deținătorii legali de arhive.”

12. Prin art. 168 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii, cu modificările ulterioare (Legea nr. 360/2023), la data intrării în vigoare a acestei legi (1 septembrie 2024, potrivit art. 167 din aceeași lege) s-au abrogat alineatele (2)-(4) ale art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

13. Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 263/2010):

„**Art. 30. — (1)** În sensul prezentei legi, locurile de muncă în condiții speciale sunt cele din: (...)”.

III. Expunerea succintă a proceselor în cadrul cărora s-a invocat chestiunea de drept supusă interpretării

14. Reclamanții din cele două dosare conexe au formulat contestații împotriva deciziilor de respingere a pensiei pentru limită de vârstă emise de casa județeană de pensii la 9 aprilie 2024 și, respectiv, 13 martie 2024, solicitând anularea deciziilor și obligarea părții casa teritorială de pensii la emiterea unor noi decizii de pensie cu valorificarea adeverințelor eliberate de Direcția Silvică Neamț, respectiv de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, Ocolul Silvic Târgu-Neamț, atât sub aspectul reducerii vârstei de pensionare, cât și cel al majorării punctajului, conform art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

15. În motivarea cererilor, reclamanții au arătat că au depus cereri de pensionare la casa teritorială de pensii la data de 3 aprilie 2024 și, respectiv, la 4 martie 2024, întrucât au desfășurat activități în domeniul silvicultură având funcția de pădurar și, respectiv, tehnician silvic/șef district silvic, iar adeverințele eliberate de angajatori atestă perioadele lucrate, precum și faptul că au desfășurat activități încadrate în condiții speciale, conform prevederilor introduse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 prin Legea nr. 234/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic (Legea nr. 234/2019).

16. Reclamanții au susținut, în esență, că pârâta era obligată să valorifice adeverințele depuse și să facă aplicarea dispozițiilor

art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, care are caracter special în raport cu Legea nr. 263/2010 și vine în completarea acesteia, fiind evidentă intenția legiuitorului de a încadra *ope legis* locurile de muncă enumerate expres și limitativ la art. 20 alin. (2) în locuri de muncă în condiții speciale, dar și faptul că face trimitere la activitățile desfășurate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019, urmând ca cei care au lucrat în condiții speciale să beneficieze de reducerea vârstei de pensionare și de majorarea punctului de pensie.

17. Totodată, reclamanții au invocat Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 27 iunie 2023.

18. Prin întâmpinarea depusă în Dosarul nr. 891/103/2024, pârâta casa teritorială de pensii a susținut că mențiunea din cuprinsul art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, respectiv „(...) reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, conform reglementărilor legale”, face trimitere la Legea nr. 263/2010, prin urmare încadrarea activității în condiții speciale de muncă trebuie să respecte legea-cadru în materie de pensii, respectiv Legea nr. 263/2010. Prin urmare, întrucât locurile de muncă din domeniul silvic încadrate în condiții speciale de muncă nu au fost introduse în cuprinsul art. 30 din Legea nr. 263/2010, ele nu se regăsesc în „Indicativul condiții speciale” din declarația nominală de asigurare prevăzută la art. 7 din Legea nr. 263/2010, astfel că pârâta nu are posibilitatea nici tehnică și nici legală de a valorifica aceste activități în condiții speciale de muncă.

19. Odată cu întâmpinarea, pârâta a depus și o cerere de sesizare a Curții Constituționale pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

20. Prin Încheierea din 28 octombrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 891/103/2024, Tribunalul Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile asupra chestiunii de drept invocate, precum și sesizarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

21. În Dosarul nr. 819/103/2024 al Tribunalului Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ, pârâta casa teritorială de pensii nu a formulat întâmpinare.

IV. Motivele reținute de titularul sesizărilor cu privire la admisibilitatea procedurii

22. Completul de judecată al Tribunalului Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ ce a formulat cele două sesizări conexe a reținut ca fiind îndeplinite toate condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum sunt reglementate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, respectiv:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, care privește stabilirea și plata drepturilor la pensie ale personalului silvic, acesta făcând parte din categoria personalului plătit din fonduri publice;
- (ii) instanța judecătorească în primă instanță;
- (iii) soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept invocate, deoarece pârâta casa teritorială de pensii a arătat în motivarea celor două decizii contestate de reclamanți că prevederile art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, așa cum a fost modificat prin Legea nr. 234/2019, nu sunt transpuse corelativ în prevederile Legii nr. 263/2010, lăsându-le, din acest motiv, neaplicate;
- (iv) chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

23. Este adevărat că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a pronunțat Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, fiind sesizată cu privire la modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, însă instanța de trimitere a apreciat că problema de drept invocată în cauzele de față nu a făcut obiectul sesizării anterioare a instanței supreme, chiar dacă argumentele din decizia sus-menționată fundamentează și soluția din spețele prezente.

24. Asupra chestiunii de drept dacă reglementarea specială privind locurile de muncă din silvicultură, în care se desfășoară activitățile menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, încadrate *ope legis* în condiții speciale, poate fi aplicată chiar dacă nu este preluată în art. 30 din Legea nr. 263/2010, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a fost sesizată.

25. Or, aceasta este motivarea din deciziile emise de casa județeană de pensii și contestate de reclamânți.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

26. În Dosarul nr. 891/103/2024 al Tribunalului Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ, reclamantul a invocat Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, arătând că încadrarea în condiții speciale a fost făcută printr-o lege specială și nu are relevanță faptul că nu a fost prevăzută în legea generală a pensiilor din sistemul public.

27. Celelalte părți nu au formulat puncte de vedere.

28. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nu au fost formulate puncte de vedere de către părți.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizările cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

29. Completul de judecată al Tribunalului Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ a arătat că locurile de muncă în condiții speciale nu sunt reglementate exclusiv de art. 30 din Legea nr. 263/2010, ci pot fi reglementate de legi speciale, care se aplică distinct și independent, fără a fi necesară preluarea reglementării speciale în enumerarea limitativă conținută de norma generală.

30. Având în vedere faptul că Legea nr. 234/2019 a prevăzut expres că locurile de muncă în care personalul silvic desfășoară anumite activități, enumerate limitativ în art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, iar perioadele în care personalul silvic a desfășurat activitățile respective reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, fără nicio altă trimitere la prevederi legale adiacente domeniului de interes în discuție, fără nicio referire la criterii și metodologii de încadrare a locurilor de muncă din care să rezulte caracterul special al condițiilor de muncă în care prestează activitatea acest personal de specialitate, se desprinde concluzia că nu există obligația angajatorului de a parcurge procedura metodologică prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare (*Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003*).

31. Pentru considerente similare, nu trebuie îndeplinite condițiile prevăzute de art. 30 din Legea nr. 263/2010, Legea nr. 234/2019 impunându-se ca lege specială ulterioară care derogă de la legea generală în materie.

32. Prevederile stipulate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 realizează astfel *ope legis* o încadrare efectivă în condiții speciale a unor locuri de muncă dintr-un domeniu ocupațional determinat, textul de lege făcând referire expresă la locurile de muncă din domeniul silvicultură, fiind apoi enumerate activitățile ce determină după sine reținerea condițiilor speciale.

33. Acestea constituie dispoziții speciale, derogatorii de la dreptul comun, de încadrare a unor locuri de muncă în condiții speciale, nemaifiind deci necesară parcurgerea procedurii reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003.

34. La elaborarea Legii nr. 234/2019 s-a urmărit compensarea pentru viitor a inconvenientelor rezultate din desfășurarea activității profesionale în locuri de muncă pe care legiuitorul le încadrează ca fiind *ope legis* activități profesionale în condiții speciale, determinate de inconvenientele pe care le presupune desfășurarea unor activități profesionale prin asumarea pe o perioadă îndelungată de timp a unor sarcini cu risc profesional extrem de ridicat, determinând afectarea sănătății persoanelor angajate în asemenea locuri de muncă.

35. Indicând în mod expres faptul că „perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform prezentei ordonanțe de urgență reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă”, rezultă că actul normativ recunoaște (la data intrării sale în vigoare) ca fiind încadrate în condiții speciale și perioadele anterioare intrării în vigoare a noii legi, cu condiția să se fi desfășurat (și în trecut) activități în locurile de muncă încadrate în condiții speciale conform acestei ordonanțe de urgență.

36. Această modalitate de legiferare nu este nouă în domeniul recunoașterii grupelor de muncă/condițiilor speciale sau deosebite de muncă, nici în contextul legislativ actual, nici în trecut.

37. De altfel, în acest sens a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023.

38. Instanța de trimitere a mai arătat, în Dosarul nr. 891/103/2024, că reclamantul a antamat și problema menținerii argumentelor instanței supreme din Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 și după intrarea în vigoare, la data de 1 septembrie 2024, a Legii nr. 360/2023 care nu mai prevede asimilarea stagiului de cotizare în condiții speciale de muncă a perioadei anterioare datei de 1 aprilie 2001.

VII. Practica judiciară a instanțelor naționale în materie

39. Din răspunsurile transmise de instanțele naționale, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, a rezultat în practica judiciară o *opinie cvasiunanimă*, în sensul admiterii acțiunilor în cauze având ca obiect contestații împotriva deciziilor privind respingerea pensiei pentru limită de vârstă, prin valorificarea adevărințelor eliberate de angajatori care atestă desfășurarea de către reclamânți a activităților menționate în cuprinsul art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

40. În motivarea acestor soluții s-a reținut, în esență, că locurile de muncă în condiții speciale nu sunt reglementate exclusiv de dispozițiile art. 30 din Legea nr. 263/2010, ci pot fi reglementate prin legi speciale, care se aplică distinct și independent, fără a fi necesară preluarea reglementării speciale în enumerarea limitativă conținută de norma generală, făcându-se trimitere și la statuările obligatorii ale Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

41. O *opinie contrară* s-a identificat la nivelul unei singure curți de apel, care are practică judiciară neunitară, fiind transmise și hotărâri prin care au fost respinse contestațiile pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000, reținându-se că pentru situațiile în care legiuitorul a considerat că se vor aplica și pentru trecut condițiile speciale s-a prevăzut acest aspect în Legea nr. 263/2010, singura lege care se referă la perioadele deja lucrate înainte de intrarea sa în vigoare, considerate ca fiind retroactiv lucrate în condiții speciale prin asimilare expresă, potrivit prevederilor speciale și derogatorii din acest act normativ, respectiv art. 30.

42. Asupra chestiunii vizând soluția după intrarea în vigoare a Legii nr. 360/2023, în raport cu data depunerii cererii de pensionare la casa teritorială de pensii, nu a fost identificată practică judiciară, opiniile teoretice exprimate de judecători fiind în sensul că, și după intrarea în vigoare a Legii nr. 360/2023, art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 permite valorificarea de către casa teritorială de pensii a perioadei în care personalul silvic a fost angajat cu contract individual de muncă într-un loc de muncă cu condiții speciale.

43. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

44. Verificând jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în procedurile de unificare a practicii judiciare, a fost identificată Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 27 iunie 2023, prin care s-a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 234/2019, și, în consecință, s-au stabilit următoarele:

„Locurile de muncă din domeniul silvicultură, în care se desfășoară activitățile menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se încadrează ope legis în condiții speciale.

Personalul silvic care a desfășurat activitățile indicate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019, beneficiază de încadrarea locului de muncă în condiții speciale și de drepturile prevăzute la art. 20 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

Obținerea beneficiilor prevăzute de art. 20 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 la data deschiderii drepturilor de pensie nu este condiționată de plata contribuțiilor de asigurări sociale, iar dovada acestora nu trebuie să rezulte din declarația nominală de asigurare pentru perioada ulterioară datei de 1 aprilie 2001.”

45. Totodată, prin Decizia nr. 114 din 9 decembrie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 11 februarie 2025, au fost respinse, ca inadmisibile, sesizările conexate formulate de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și de Tribunalul Maramureș — Secția I civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„Dacă dispozițiile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, cu modificările și completările ulterioare (forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii), se aplică și perioadelor lucrate anterior datei de 1 aprilie 2001” și, respectiv,

„Dacă art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 poate fi interpretat în sensul că personalului silvic care intră în domeniul de aplicare al normei îi este recunoscută ca fiind derulată în condiții speciale de muncă și activitatea prestată anterior datei de 1 aprilie 2001, respectiv de 30 mai 2000.

Dacă sintagma «conform reglementărilor legale», cuprinsă în art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 59/2000, trebuie interpretată în sensul că se impune ca personalul silvic să fi derulat activitățile descrise de normă în procent de cel puțin 50% din timpul normal de muncă, conform art. 3 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, iar acest fapt trebuie evidențiat în mod expres în adeverințele emise de angajator.”

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

46. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizările conexate formulate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile sunt inadmisibile, nefiind întrunite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

47. Cele două sesizări conexate adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost întemeiate pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, iar, conform art. 1 din actul normativ menționat, domeniul de aplicare cuprinde procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal; de asemenea, ordonanța de urgență se aplică și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice.

48. Art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 instituie o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, după cum urmează: *„Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”*

49. În contextul normativ evocat mai sus, admisibilitatea sesizării prealabile întemeiate pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

- (i) sesizarea să fie formulată într-o cauză aflată în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;
- (ii) obiectul procesului să se încadreze în categoriile prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024;
- (iii) sesizarea să vizeze o chestiune de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept invocată să nu fi făcut obiectul unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

50. Dispozițiile citate anterior au caracterul unor norme speciale în raport cu normele de drept comun prin care este reglementată sesizarea prealabilă în vederea dezlegării unor chestiuni de drept, cuprinse în art. 519-521 din Codul de procedură civilă, urmând a se completa însă cu acestea, în mod corespunzător, așa cum prevede expres art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, potrivit căruia *„Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.*

51. Verificând condițiile de admisibilitate astfel prezentate, se constată că în cauza de față acestea nu sunt îndeplinite în mod cumulativ, după cum se va dezvolta în cele ce urmează.

52. Referitor la primele două condiții legale, se reține că acestea sunt îndeplinite.

53. Astfel, cauzele se află în curs de soluționare, în raport cu dispozițiile art. 153-155 din Legea nr. 263/2010, pe rolul Tribunalului Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ, care judecă în primă instanță.

54. Raportat la obiectul cauzei, litigiile se încadrează în categoria proceselor la care face referire art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, având în vedere că se contestă decizii de respingere a pensiei pentru limită de vârstă.

55. De asemenea, în ceea ce privește prima parte a chestiunii de drept semnalate, se constată că există legătura acesteia cu soluționarea fondului cauzelor, în contextul în care reclamantii arată că au desfășurat activități în domeniul silvicultură, având funcția de pădurar și, respectiv, tehnician silvic/șef district silvic, iar argumentele/criticile formulate de părți au vizat valorificarea adeverințelor care atestă perioadele lucrate, precum și faptul că acestea s-au desfășurat în activitățile încadrate în condiții speciale, conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

56. Nu este însă îndeplinită condiția ca asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării să nu existe deja o statuare anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

57. Potrivit cererilor de sesizare conexe, chestiunea de drept ce se solicită a fi lămurită vizează posibilitatea valorificării perioadei în care personalul silvic a fost angajat cu contract individual de muncă, ca fiind perioadă lucrată într-un loc de muncă în condiții speciale, conform art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, așa cum a fost modificat prin Legea nr. 234/2019, în lipsa transpunerii acestei reglementări în art. 30 din Legea nr. 263/2010.

58. Or, în interpretarea acestor dispoziții a fost pronunțată Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că locurile de muncă din domeniul silvicultură, în care se desfășoară activitățile menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se încadrează *ope legis* în condiții speciale.

59. În considerentele de la paragrafele 115, 117, 118 și 132 din această decizie s-a reținut că:

„115. Având în vedere faptul că Legea nr. 234/2019 a prevăzut expres că locurile de muncă în care personalul silvic desfășoară anumite activități, enumerate limitativ în art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, iar perioadele în care personalul silvic a desfășurat activitățile respective reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, fără nicio altă trimitere la prevederi legale adiacente domeniului de interes în discuție, fără nicio referire la criterii și metodologii de încadrare a locurilor de muncă din care să rezulte caracterul special al condițiilor de muncă în care prestează activitatea acest personal de specialitate, se desprinde concluzia că, în ceea ce privește activitățile în discuție, nu există obligația angajatorului de a parcurge procedura metodologică prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003. Pentru considerente similare nu trebuie îndeplinite condițiile impuse de art. 30 din Legea nr. 263/2010, Legea nr. 234/2019 impunându-se ca lege specială ulterioară care derogă de la legea generală în materie. (...)”

117. Prevederile stipulate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 realizează astfel ope legis o încadrare efectivă în condiții speciale a unor locuri de muncă dintr-un domeniu ocupațional determinat, textul de lege făcând

referire expresă la locurile de muncă din domeniul silvicultură, fiind apoi enumerate activitățile ce determină după sine reținerea condițiilor speciale.

118. Acestea constituie dispoziții speciale, derogatorii de la dreptul comun, de încadrare a unor locuri de muncă în condiții speciale, nemaifiind deci necesară parcurgerea procedurii reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003. (...)”

132. Astfel, trebuie subliniat că în cuprinsul art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 15 al Legii nr. 234/2019, se menționează că locurile de muncă din domeniul silvicultură care presupun desfășurarea anumitor activități enumerate în text «reprezintă» locuri de muncă în condiții speciale, ceea ce înseamnă recunoașterea activităților din domeniul silviculturii în categoria condițiilor speciale de muncă, iar nu încadrarea acestora în condiții speciale, intenția legiuitorului fiind aceea de a se confirma o realitate existentă, iar nu de a se crea una nouă și care să nu fi existat anterior. (...)”

60. Prin prezenta sesizare se solicită interpretarea aceluiași text de lege pentru a se stabili dacă locurile de muncă menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, așa cum a fost modificat prin Legea nr. 234/2019, se încadrează în condiții speciale de muncă, chiar dacă nu se regăsesc printre cele enumerate în art. 30 din Legea nr. 263/2010.

61. Or, mecanismul de unificare a practicii judiciare reprezentat de hotărârea prealabilă nu poate fi declanșat în mod repetat pentru interpretarea aceluiași text de lege în funcție de circumstanțele particulare ale cauzelor deduse judecății, întrucât instanța supremă nu se poate substitui instanței de trimitere în soluționarea litigiului, atribuție care intră și rămâne în competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

62. Astfel, este în căderea instanțelor învestite cu soluționarea cauzelor obligația de a verifica jurisprudența cu caracter obligatoriu a Înaltei Curți de Casație și Justiție și de a extrage acele elemente care prezintă relevanță în soluționarea litigiului concret. Doar în măsura în care nu există dezlegări cu privire la chestiunile de drept incidente în soluționarea cauzelor, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, devine admisibilă (Decizia nr. 82 din 18 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 28 ianuarie 2025, și Decizia nr. 96 din 25 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 16 ianuarie 2025).

63. Instanța supremă reafirmă că rolul și funcția mecanismelor de unificare a practicii judiciare nu vor fi mai energic asigurate prin pronunțarea repetată, în interpretarea și aplicarea aceluiași text de lege, întrucât existența unei hotărâri prealabile trebuie văzută nu doar ca un argument cu forță obligatorie, cu care sunt înzestrate dezlegările sale prin efectul prevederilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cât mai ales ca o sursă ori ca un instrument util instanțelor de judecată în procesul de aplicare a legii, prin soluțiile pe care le oferă atât unei chestiuni de drept punctuale, cât și altora identice ori similare, chiar încorporate în alte texte de lege decât cele care au constituit obiectul sesizării (Decizia nr. 106 din 9 decembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 21 ianuarie 2025).

64. În ceea ce privește partea a doua a chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, respectiv „dacă soluția este aceeași după intrarea în vigoare a Legii nr. 360/2023, indiferent de data depunerii cererii la casa de pensii”, nu este îndeplinită condiția existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, câtă vreme la data formulării cererilor de pensionare de către reclamantii această lege nu intrase încă în vigoare.

65. În jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat că cerința ca sesizarea să vizeze o chestiune de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei presupune ca problema de drept să fie esențială, direct incidentă în soluționarea cauzei și raportată la limitele învestirii instanței de trimitere (Decizia nr. 36 din 4 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 24 iunie 2020; Decizia nr. 81 din 5 decembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2023).

66. Aceasta întrucât hotărârea prealabilă trebuie să fie de natură a produce un efect concret asupra soluției ce urmează a fi pronunțată de către instanța de trimitere, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate trebuie să o aibă în cadrul soluționării litigiului, ceea ce presupune ca problema de drept ce face obiectul sesizării să fie direct incidentă pentru soluționarea cauzei (Decizia nr. 6 din 8 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 1 aprilie 2021; Decizia nr. 49 din 18 septembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1005 din 6 noiembrie 2023; Decizia nr. 10 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 17 aprilie 2024).

67. Așadar, nu este îndeplinită condiția în discuție atunci când procedura hotărârii prealabile a fost declanșată pentru a se răspunde unei probleme de drept ipotetice, chiar dacă ar avea legătură cu materia litigioasă (Decizia nr. 63 din 2 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1009 din 6 noiembrie 2023) ori atunci când starea de fapt proprie cauzei nu se încadrează în ipoteza normei legale a cărei interpretare se solicită (a se vedea Decizia nr. 7 din 30 ianuarie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 23 februarie 2023).

68. Totodată, spre deosebire de recursul în interesul legii, pe calea căruia se rezolvă o problemă de drept controversată, într-o manieră abstractă și generală, în cazul hotărârii prealabile, dezlegarea chestiunii de drept este una punctuală, adecvată circumstanțelor speței (Decizia nr. 46 din 19 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1021 din 10 octombrie 2022).

69. Pentru aceste considerente, se reține neîndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, astfel că se impune respingerea sesizărilor conexe, ca inadmisibile.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, sesizările conexe formulate de Tribunalul Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ în dosarele nr. 891/103/2024 și nr. 819/103/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 234/2019, permite valorificarea de către casa teritorială de pensii, ca fiind lucrată într-un loc de muncă în condiții speciale, a perioadei în care personalul silvic a fost angajat cu contract individual de muncă, în lipsa transpunerii acestei reglementări în art. 30 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, și dacă soluția este aceeași după intrarea în vigoare a Legii nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii, cu modificările ulterioare, indiferent de data depunerii cererii la casa teritorială de pensii.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 16 iunie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

